

LLIURAMENT DEL II PREMI QUIM REGÀS DE PERIODISME

Palau del Parlament, 2 de juny de 2009

El protocol mana que el president del Parlament tanqui els actes, i de fet així ha de ser. El que passa és que de vegades és més difícil. M'hauria encantat que les últimes paraules que s'haguessin dit avui aquí fossin les paraules sàvies i encertades que acaba de pronunciar la Mònica. En qualsevol cas, sí que intentaré aportar alguna reflexió més.

Els premis són sempre un reconeixement personal, una manera de donar les gràcies i de valorar la feina i la trajectòria d'una persona o de més d'una. Però els premis també compleixen una funció social: són una manera de reivindicar valors, maneres de fer.

Els representants polítics fem sovint al·lusió als valors, però els valors no arrelen a la societat a base de discursos, sinó amb l'exemple de les persones i amb actituds consolidades en el temps.

El que vull dir és que impulsar un premi, des del seu nom, en aquest cas des del record i l'homenatge a Quim Regàs, fins a l'elecció del premiat, enguany Mònica Terribas, el que fa és valorar com mereix, és reivindicar una ètica, uns valors professionals i una manera de fer periodisme, periodisme de qualitat, la de l'enyorat Quim Regàs, la de la merescudament premiada Mònica Terribas.

La Mònica Terribas és un exemple –ho acabem de veure. És rigor, és independència professional, és passió per la feina, és compromís per la qualitat, per informar, és respecte al pluralisme, és, en majúscules, PERIODISME.

Els he de confessar que, com a polític, com a representant polític, sovint sóc -haig de ser i sóc- molt exigent amb els professionals del periodisme, en part perquè sempre el periodisme és, alhora, altaveu i mirall de la vida política, i en aquesta vida tots volem que ens vegin bé, que ens escoltin bé, i fins i tot que ens interpretin correctament.

Però també sóc exigent perquè l'anomenat quart poder de les democràcies del nostre temps exerceix un paper fonamental en el bon funcionament de la democràcia i de la societat.

Evitar les disfuncions del sistema democràtic, corregir el mal exercici del poder, passa per oferir a la ciutadania una informació transparent, veraç, rigorosa, que mantingui viu el pensament crític. La clau de volta del funcionament de la democràcia rau en el grau d'informació i d'implicació de la ciutadania en la vida pública, en la cosa pública.

Per això sóc i haig de ser exigent amb la feina dels periodistes, igual com els periodistes ho són amb la feina dels representants polítics. Som exigents perquè sabem la importància social del que fem, les conseqüències col·lectives de les nostres decisions o de les nostres no-decisions.

I d'aquesta exigència neix l'admiració per la Mònica Terribas. Fa dos anys, amb motiu dels mil un programes de "La nit al dia", que conduïa de manera magistral, vaig escriure un bloc en què definia el programa com a "periodisme d'idees i de pensament, periodisme rigorós", i afegia que la Mònica ens ajuda a entendre una mica millor el món que ens envolta.

Amb el temps ha assumit altres i altes responsabilitats de gestió i direcció al capdavant de la televisió pública nacional de Catalunya i continua demostrant la seva vàlua, el seu compromís.

Sovint dic també que els catalans de vegades no sabem valorar prou allò que es fa a casa nostra. Aquest és un país que potser ara ja no té grans indústries, en el concepte més clàssic de la paraula "indústria" –potser en altres conceptes de la paraula "indústria" podríem entrar-hi més a fons–, però aquest és un país que té un teixit empresarial i una vocació emprenedora de risc potent. Aquest és un país que ha estat capaç de fer de la convivència i la cohesió social, un dels seus tresors més preuats, i això no és gens fàcil, i ho ha estat gràcies a la seva gent. Gràcies a la bona gent de Catalunya, hem sabut superar reptes gens fàcils, ens comencem a instal·lar en la societat del segle XXI, en el món global.

I amb això tampoc estic dient que les administracions no facin res de bo, al contrari. I tant que fan les administracions! Fan molt més del que sembla. Però el

que vull remarcar, precisament, és el valor de la gent d'aquest país, de la nostra societat civil, el valor del talent que hi ha Catalunya. I el talent és la clau de l'èxit de qualsevol nació al segle XXI, al món que ve, al món que arriba, al món que, de fet, ja és aquí.

Mònica Terribas és una periodista jove, com ho és també Ramon Besa, el guanyador de l'any passat. I em sembla un gran encert guardonar gent jove, perquè és reconèixer el talent. És just reconèixer la saviesa, però és necessari reconèixer el talent.

En el món del periodisme, en el món de la comunicació a Catalunya, tenim referents molt importants, tenim autèntics "cracks", tenim genis, i això és motiu d'orgull.

Premiar Mònica Terribas és també fer reconeixement d'una generació potent, d'una generació que ja ha donat molt, però d'una generació que encara ha de donar més i ha de situar Catalunya en l'excel·lència en l'àmbit de la comunicació. No cal dir noms. Només cal repassar diaris, escoltar ràdios, mirar televisions, entrar a la xarxa. Amb aquest premi a Mònica Terribas, en certa manera, també voldria reivindicar-los a tots ells i a totes elles, i sobre ells posar també l'atenció i les expectatives de futur.

Acabo i permetin-me reblar el clau. Mònica Terribas és un exemple d'actituds i de valors positius, i això és molt important en els temps que corren, en els temps que vivim.

Vivim en un context de crisis, en plural. I en l'arrel de quasi totes aquestes crisis hi ha la degradació de valors, l'arraconament de l'ètica –també en la crisi econòmica.

L'afany pels interessos personals i immediats, passant per sobre de les necessitats col·lectives, oblidant el demà per satisfer l'avui, s'ha anat multiplicant arreu del món durant els darrers anys. I ho repeteixo: això és darrere moltes de les actuals crisis econòmiques, financeres, productives, sectorials i globals.

Sortir-ne exigeix recuperar el sentit col·lectiu, l'ètica, la mirada amb perspectiva a llarg termini, la consciència de les conseqüències d'allò que fem.

Hi han persones que poden marcar aquest camí, que són referents en el seu àmbit per compromís, per qualitat, per passió, per rigor. Personalment, no tinc cap dubte que la Mònica n'és una.

I un darrer apunt per acabar. El periodisme també viu la seva pròpia crisi, també s'enfronta a un nou món, un nou món que exigeix una adaptació no sempre fàcil. Els canvis poden ser durs, però el periodisme, amb uns formats o altres, tirarà endavant, entre altres coses perquè la societat el necessita, el país el necessita, i perquè amb la vàlua dels professionals amb què compta el nostre país és indispensable poder pensar en un futur de periodisme de qualitat.

Moltes gràcies a tothom per la seva assistència, moltes gràcies per pensar de nou en el Parlament per acollir aquest acte en memòria de Quim Regàs, que fou també un periodista carregat de talent, també un periodista en majúscules.

I moltes felicitats, de nou, Mònica. Sobretot, en cas de dubte, tingues-ho clar: no canviïs mai.

Gràcies.